

בעזהשי"ת

גלי מסכתא

הוכן ע"י ת"ח א' מיקירי ירושלים והופץ על ידי כולל עיון הדף

עיקר כללי מסקנת הסוגיות [ומקורות]

מיועד לאלו שלמדו הסוגיא לתועלת חזרה מקוצרת ושינון

ירושלמי כתובות

כללים לשימוש

[] = מקור או טעם הדבר
() = הוספת פרט או תוספת ביאור
להל' = להלכה (כמובן לא למעשה)
מדאו' = מדאורייתא

בפעם הראשונה כדאי לדקדק מאד בדברי הסיכום כדי לתפוס מלא המובן לאור מה שלמדת בפנים הגמרא, ואח"כ לחזור בקלות הרבה פעמים שיהיו מחודדין בפיך.

נא להכניס השמטות החשובות בעיניך

נא להעיר הערות

כל הזכויות שמורות

תש"ס

כתובת להערות :

גפ"ת, רח' חזון איש 36

פעיה"ק ירושלים תובכ"א

טל: 571-2016 (02)

פי"ג שני דיני גזילות

הלכה א' (סז: - סח:)

{ קלקלה תלויה במי שספיקה בידו ואינו מוחה; ותשב בפתח העינים; בני עלי משהין קיני נשים; בני שמואל נוטלין מעשר ודנין, מניחין צרכי ישראל ועסקו בפרגמטיא }

בעלה הלך למדינת הים - לשמואל ור"ל ורבי בשמע שמת, לר' ישמעאל אפי' חי - חנן וריב"ז ולהל' - גובה מזונות בלי שבועה, וכשגבה כתובה נשבעת שלא עכבה מבעלה ושלא הערימה

בני כהנים גדולים ור' דוסא בן ארכינס - אף מזונות בשבועה שלא הניח/שילח לה, לשמואל שלא מחלה כתובתה

אשה נאמנת שמת בעלי וגובה מזונות וכתובה,

אינה נאמנת שגרשני וגובה מזונות עד כדי כתובתה

חזר בעלה ממדינת הים נאמן שיצאו מעשה ידיה במזונותיה - לר' יוסי בדספקה, לר' ירמיה אפי' בדלא ספקה [מזונות לאו דאו'], אא"כ כבר פסקו לה ב"ד מנכסיו יותר מכדי מעשה ידיה

שלח כלים ממדינת הים לבניו - אף בנותיו בכלל, בשעת מיתה - רק לבניו [ירושא]

לר' זעירא תמיד אין הלכה כאדמון (לק"ע הל' כמותו),

לר' יצחק בר חקולא - הל' כאדמון כשר"ג כמותו

הלכה ב' (סח: - טט.)

פירנס אשתו כשהיה במדינת הים - לחנן וריב"ז ולהל' איבד מעותיו

לבני כהנים גדולים ור' דוסא ישבע ויטול [ניחא לבעל שלא תמות]

לר' יוסי וריב"ל א"צ לשלם להפורע חובו - אפי' נתן משכון ומלוה דוחק [הייתי מפייסו; לא נתן לתוך יד הלוה] חוץ מפורע ארנונה ומס הגולגולת [דינא דמלכותא] לרב חייב לשלם

לק"ע פרע לוקח השדה לעוררין/לפ"מ פרע שכר לימוד לרבו - מח' אליבא דשמואל אי הוי כארנונה וחייב או לא (לק"ע - ורק מוכר גזלן משלם משום קנס)

המדיר מותר לרפאות בהמת המודר ולהחזיר אבידתו כשמדירו הנאה לגופו (ולא לנכסיו) כשאין אחר שירפאנו/שיחזיר

ובמודרים זה מזה תפול שכר המחזיר להקדש [כר"מ דמועלין בקונמות]

קונם ככר עלי - ספק אם אסור לחמם בו ידיו

לר' חגי אב שפירנס בתו או קברה גובה מבעל, אחר אינו גובה

לר' יוסי לקבורה מ"מ גובה [לא ניחא שאשתו מושלכת לכלבים], למזונות מ"מ אינו גובה

הלכה ג' (סט: - ע.)

כשהנכסים מועטים (לרב ור"ג ברבי פחות ממזון י"ב חודש לבנים ובנות, לשמואל לחכמים לזון הבנות עד שיבגרו או ינשאו) -

לת"ק הכל למזון בנות, והבנים ישאלו על הפתחים, לאדמון ור"ג שניהן זכו

נכסים מרובים שנתמעטו - כבר זכו בנים בחלקם בשעת מיתה, דלא כר' מנא

מועטים שמכרו הבנים או הוקירו - המקח קיים והריוח לבנים [ברשותם]

שמין הנכסים משינכה כתובה, קבורה, חובות, פרנסת בנותיו לנישואיהן

למ"ד אין גובין פרנסת בנותיו ממשועבדים - מזונות בנים קודמים

מזון אלמנה ובנים שוין כשאין בנות

כשיש בנות - נתמעטו הנכסים על ידיה וניזונת בשוה עם הבנות, והבנים נדחין

הלכה ד' - ר' (ע. - ע.:

לר"ג אפי' טענו חטים והודה שעורים ישבע, לחכמים פטור - לר' חייא בשם ר' יוחנן אף בטענו חטים ושעורים, ור' אימי בשם ר' יוחנן ור' אבהו ור"ל ורב חולקין

התובע עשרה כדי שמן במחץ (ק"ע - בכלי גדול; פ"מ - מידות) ונשתתק והודה בקנקנים - לאדמון ור"ג כוונתו לשמן וקנקנים וישבע, לחכמים תובע רק שמן ופטור

הפוסק מעות לחתנו במעמד בתו, לר' יוסי בר"י בפסקה לעצמה - לאדמון ור"ג כופין או כנוס או לפטור [לריבר"י חשבה שאביה יתן], לחכמים אין כופין

עד שחתם על מכירת שדה -

לאדמון יכול לערער שגזולה ממני [השני נוח לי שאוציאנה], לחכמים איבד זכותו

מוכר או עד שחתם בשטר מכירה שמיצר אחד הוא "שדה של פלוני" - לכו"ע איבד זכותו לערער עליה [הודאה]

הלכה ז' - ט' (ע. - עא.:

אבדה דרך לשדהו - לאדמון ילך בקצרה, לחכמים יקח במאה מנה - לר' יוסי בן חנינה המח' ביש לו ראייה שהיה לו דרך וד' בנ"א מקיפין, לשמואל המח' באחד מקיפו (ואין לו ראייה שהיה שלו; בקנה מד' בנ"א)

תקנת יהושע לברור דרך בשדות - רק לטועה גופו כדי לצאת או להציל נחיל דבורים, ולא לפרתו [דרכו לחזור]

מכר בור ודות בתוך שדהו סתם - לר"ע בעין מכר ויש לו דרך, לחכמים מוכר בעין רעה

לוה שהוציא שטר מכירה מאוחרת לשטר הלואה (לר' יונה שוה כפי החוב, ור' יוסי חולק) - לאדמון טוען אילו הייתי חייב היה לך להיפרע ולא למכור, לחכמים המלוה פיקח שיכול למשכנו על חובו ורוצה שדה זו בחזרה

הוציאו שטר חוב זה על זה - לאדמון המאוחר טוען אילו הייתי חייב היה לך לתבוע חובך, לחכמים שניהם חייבים - ומח' רנב"י ורב ששת אי גובה רק המותר ביניהם או כ"א גובה חובו (נ"מ כשמחל מלוה הגדול את חובו אם עדיין נשאר חייב לשני, ונ"מ כשמלוה הקטן היה על פה אם הגדול גובה ממשעבדי הכל)

הלכה י' - י"א (עא. - עב.:

אינו כופה אשתו ללכת אחריו - לארץ שלו (יהודה/גליל/עבר הירדן) (אא"כ הנישואין היה בארצו), מעיר לכרך או להיפך, מרובה ישראל לרובה עכו"ם, מנוה היפה לרעה, לרשב"ג אף מרעה ליפה [שינוי וסת מביא חולי [פן תדבקני הרעה]], לחו"ל, מירושלים

כופין מעיר לעיר, כרך לכרך, רובה עכו"ם לרובה ישראל, לא"י, לירושלים

אין כופין לבעלה לעלות לא"י וירושלים (לק"ע יוציא ויתן כתובה)

לרשב"ג משלם כתובתה במעות של מקום נישואין [כתובה דרבנן] לחכמים מחמירים לתת מעות יפה אף כמקום הגירושין [כתובה דאורייתא]

הדרן עלך מסכת כתובות